

Poporul deosebit al lui Dumnezeu (Mica)

Textul de memorat: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6:8)

Gândul central: Domnul era dispus să-l ierte pe poporul Său și să-l vindece, în ciuda gravei sale apostazii.

Profetul Mica a slujit într-una dintre cele mai negre perioade din istoria lui Israel. De mai mulți ani, țara era divizată în două regate. Regatul de Nord (Israel) fusese deja cucerit de Asiria, iar în Regatul de Sud (Iuda) se strecuraseră treptat răul și violența. Observând aceste lucruri, Mica a predicat împotriva păcatelor fatale ale necinstei, nedreptății, mitei și suspiciunii. El a fost primul proroc biblic care a profetizat distrugerea Ierusalimului (Mica 3:12).

Totuși, prin inspirație profetică, el a văzut o licărire de speranță în acea epocă întunecată. A privit, cu ajutorul lui Dumnezeu, dincolo de pedeapsa iminentă. El a transmis cuvinte de încurajare și a anunțat că Acela care avea să stăpânească peste Israel avea să vină din Betleem. Mesia avea să-l mântuiască pe Israel și avea să facă pace între națiuni, învățându-le să își facă din sulițe cosoare (Mica 4:3). Muștrarea Domnului avea să fie calea de refacere și de binecuvântare.

Agonia sufletească a profetului

1. Ce invitație este adresată în Mica 1:1-9?

Aici, profetul invită întreg pământul să fie martor la pedeapsa pe care Dumnezeu avea să o trimită împotriva poporului Său care păcătuisese. El amintește în mod special Samaria și Ierusalimul, întrucât conducătorii lor nu au fost pentru popor un model de ascultare deplină de voința Domnului. De aceea, aveau să fie primele cetăți distruse.

Gândul distrugerii țării sale a produs în sufletul lui Mica o tensiune profundă. Prin chemarea profetică, el se identifica total cu planurile lui Dumnezeu și era nevoit să anunțe ce avea să se întâmple în viitorul apropiat. Pe de altă parte însă, el își iubea poporul și gândul că va fi dus în robie îl făcea să plângă. De multe ori, profetul simțea cel mai viu impactul devastator al unei vești rele.

2. Ce ne spun următoarele texte despre misiunea dificilă a profetilor?

Numeri 11:10-15

1 Împărați 19:14

Ieremia 8:21 – 9:2

Ezechiel 24:15-18

2 Corinteni 11:23-27

Profeții lui Dumnezeu erau afectați într-o măsură foarte mare de mesajele pe care le transmiteau. Lor nu le făcea plăcere să vorbească despre lucrurile teribile care aveau să se întâmple. Adeseori, făceau cântece de jale pentru a-și exprima reacția față de dezastrele iminente. Durerea lor era reală. Mesajul ajungea la ascultătorii lor atât prin cuvintele profetice, cât și prin semne exterioare care adeseori exprimau o durere interioară profundă. Reacția lui Mica față de judecata anunțată ne amintește de Isaia, care a umblat trei ani la rând desculț și pe jumătate dezbrăcat, ca semn vizibil al rușinii pe care avea să o aducă robia. De asemenea, putem citi despre marea suferință pe care a îndurat-o Ellen G. White în timpul slujirii ei. Vom înțelege astfel mai bine situațiile prin care au trecut slujitorii Domnului.

Citește 1 Petru 4:14-16 și apoi privește la tine și la încercările prin care treci. În ce măsură se datorează suferința aceasta credințioșiei tale față de Dumnezeu? În ce măsură este ea o urmare a necredințioșiei tale?

Vai de cei ce cugetă nelegiuirea!

3. Ce păcate ale poporului sunt condamnate în Mica 2:1-11 și Mica 3?

„Venirea lui Ahaz la tron i-a adus pe Isaia și pe tovarășii lui în fața unei situații mai rele decât oricare alta care existase vreodată în țara lui Iuda. Mulți dintre cei care se împotriviseră cândva influenței seducătoare a practicilor idolatre au fost convinși acum să se închine zeităților păgâne. Prinții din Iuda s-au dovedit necredincioși însărcinării lor; s-au ridicat proroci mincinoși cu solii ca să-i rătăcească și chiar unii dintre preoți, pentru plată, dădeau învățături greșite. Totuși frunțașii în această apostazie păstrau formele închinării la adevăratul Dumnezeu și pretindeau să fie socotiți ca făcând parte din poporul lui Dumnezeu.

Prorocul Mica, cel care a dat mărturie în acele vremuri tulburi, spunea că păcătoșii din Sion în timp ce susțineau că «se sprijină pe Domnul» și huleau, fălindu-se: «Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nicio nenorocire», continuau să clădească «Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire» (Mica 3:11,10).” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 322

Una dintre problemele constante ale poporului evreu deriva din ideea greșită că statutul lor special de popor al lui Dumnezeu – care se bucura de cunoașterea Dumnezeului adevărat în contrast cu nebunia idolatriei păgâne (vezi Psalmii 115:4-9) – le oferea imunitate față de pedeapsa divină. Însă adevărul era că ei aveau să fie socotiți vinovați de păcatele lor cu atât mai mult, cu cât aveau acest statut special. Domnul i-a avertizat în repetate rânduri că toate binecuvântările pe care le primeau, ocrotirea și prosperitatea lor depindeau de ascultarea de poruncile Sale: „Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare-aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscute copiilor tăi și copiilor copiilor tăi” (Deuteronomul 4:9).

Suntem și noi adventiștii, expuși pericolului de a ne înșela cu gândul că, având atât de multă Lumină, nu vom fi trași la răspundere pentru faptele noastre?

Un nou conducător născut în Betleem

În cartea lui Mica, trecerea de la pasajele sumbre la cele pline de speranță se face adeseori brusc. Și tot în ea găsim una dintre cele mai cunoscute profeții mesianice.

4. Citește Mica 5:2. Despre cine este vorba aici? Ce ni se descoperă despre El? Vezi și Ioan 1:1-3; 8:58; Coloseni 1:16,17.

Cel a cărui origine este din zilele veșniciei și care avea să stăpânească peste Israel urma să vină dintr-un orașel din Iudeea. Mica 5:2 este unul dintre cele mai prețioase versete biblice. El a fost scris pentru a-i încuraja pe aceia care L-au așteptat cu nerăbdare pe Împăratul promis de profeți. Domnia Lui avea să fie caracterizată de putere, dreptate și pace (Mica 5:4-6).

David s-a născut în Betleem, orașel cunoscut și sub numele de Efrata (Geneza 35:19). Menționarea acestui orașel subliniază originea modestă a lui David, dar și a Urmașului său care avea să fie Adevăratul Păstor al poporului Său („va păstori poporul în puterea Domnului” – Mica 5:4, *NTR*). În Betleem, profetul Samuel l-a uns ca împărat peste Israel pe David, fiul cel mai mic al lui Isai (1 Samuel 16:1-13; 17:12). Când magii au venit să-l caute pe „Împăratul de curând născut al iudeilor”, regele Irod i-a întrebat pe cunoscătorii Scripturilor unde trebuia să se nască acesta (Matei 2:4-6), iar ei au deschis la pasajul din Mica, unde era prezis că Mesia avea să Se nască în micul oraș Betleem.

Deși mintea noastră limitată și decăzută nu poate cuprinde acest gând, Pruncul născut în Betleem era Dumnezeul veșnic, Creatorul cerurilor și ai pământului. „Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 19. Oricât de dificil ar fi de crezut, adevărul acesta este un adevăr fundamental în creștinism: Dumnezeul Creator a luat asupra Sa natura umană și, în această natură umană, S-a oferit ca jertfă pentru păcatele noastre. Dacă îți vei lua timp să meditezi la concluziile pe care le putem trage de aici despre valoarea vieții noastre și despre valoarea noastră personală înaintea lui Dumnezeu, viața ta se va schimba radical. Oamenii se luptă să descopere sensul și scopul existenței lor, dar noi avem temelia crucii care ne ancorează în semnificația reală a vieții și ne oferă speranța că există ceva mult mai frumos dincolo de tot ce ne poate oferi lumea aceasta.

Ce este bine

În deschiderea capitolului 6 din Mica, Dumnezeu intră în dialog cu poporul Său și enumără toate lucrurile pe care le-a făcut pentru el. În replică, închinătorul intră în templu și întreabă ce poate face pentru a fi pe placul lui Dumnezeu. Cu ce dar se poate înfățișa înaintea Sa: cu vițeii de un an, cu mii de berbeci, cu zeci de mii de râuri de untdelemn sau cu întâiul lui născut? Observăm aici că mărimea și valoarea darului crește treptat.

5. Ce adevăr crucial, de o importanță deosebită pentru noi, adventiștii de ziua a șaptea, este prezentat în Mica 6:1-8? Ce concluzie tragem de aici cu privire la faptul că adevărul înseamnă mai mult decât o doctrină adevărată și înțelegerea în detaliu a profeției? (Vezi și Matei 23:23.)

Profetul declară că Dumnezeu a arătat deja ce așteaptă din partea închinătorilor. Israelii știau din învățăturile lui Moise ce făcuse Dumnezeu pentru ei (Deuteronomul 10:12,13). Răspunsul dat de Mica nu era o descoperire nouă, nu era o cerință nouă din partea Domnului. Se știa deja foarte bine că jertfele și slujbele preoțești nu erau cea dintâi preocupare a Sa. Dorința Lui supremă era ca ei să fie dreți cu semenii lor și să dea dovadă de devotament și de dragoste față de El. Cel mai scump și mai mare dar pe care I-l puteau aduce era ascultarea!

Mica 6:8 este declarația cea mai succintă despre voia lui Dumnezeu pentru poporul Său. Ea sintetizează toate învățăturile profetilor despre religia adevărată: o viață în care să se dea dovadă de dreptate, de milă și de o umblare smerită cu Domnul. Dreptatea este împlinită la îndemnul Duhului lui Dumnezeu. Ea are de-a face cu egalitatea între oameni și cu corectitudinea față de toți, în special față de cei slabi și neputincioși care sunt exploatați de alții. Mila înseamnă îndurare manifestată din dragoste și din devotament față de alții. Umblarea smerită cu Dumnezeu se referă la punerea lui Dumnezeu pe primul loc în viața noastră și la trăirea în ascultare de voința Sa.

De ce este mai ușor să păzim Sabatul cu strictețe decât să facem dreptate, să iubim mila și să umblăm smeriți cu Dumnezeu?

În adâncul mării

Cartea lui Mica începe cu descrierea pedepselor, dar se încheie prin cuvinte de speranță. Unii oameni încearcă să înlăture sau să nege realitatea pedepselor lui Dumnezeu. Însă prin aceasta ei cad în aceeași capcană în care au căzut și contemporanii lui Mica, cei care credeau că Dumnezeu nu va pedepsi niciodată poporul ales.

Dar dreptatea este reversul dragostei și al preocupării lui Dumnezeu pentru noi. Vestea bună anunțată de Mica este aceea că pedeapsa nu e niciodată ultimul cuvânt al lui Dumnezeu. În Scriptură, Domnul trece mereu de la judecată la iertare, de la pedeapsă la har și de la suferință la speranță.

6. Ce referiri la Evanghelie se fac în Mica 7:18-20? Ce speranță găsim aici? De ce avem o nevoie disperată de ea?

Ultimele versete din cartea lui Mica conțin cuvintele de laudă și de speranță ale profetului. Întrebarea: „Care Dumnezeu este ca Tine...?” ne trimite cu gândul la semnificația numelui Mica – „Cine este ca Dumnezeu?”. Prin această întrebare se subliniază unicitatea lui Dumnezeu și adevărul că nu mai este nimeni ca El. De fapt, cine poate fi ca El? Numai El este Creatorul. Toate celelalte ființe sunt create. Dar ceea ce contează în primul rând este caracterul Său: Dumnezeu este plin de har, dispus să ierte, gata să facă tot ce ține de El pentru a ne scăpa de pedeapsa eternă pe care o merităm din plin. El a fost dispus să facă toate aceste lucruri pentru poporul evreu și este dispus să le facă și pentru noi.

Poate că astăzi ne aflăm într-o situație dificilă sau trecem printr-o experiență dureroasă care ne determină să ne întrebăm de ce îngăduie Dumnezeu să ni se întâmple astfel de lucruri. Uneori e prea greu să înțelegem de ce trebuie să trecem prin asemenea încercări. În aceste momente, speranța noastră se îndreaptă spre Domnul care promite că va arunca păcatele noastre în adâncurile mării. Când ne aducem aminte ce a făcut El pentru noi în trecut, viitorul nostru se luminează de speranță.

Cercetează-te bine pe tine însuși. De ce singura ta speranță este în făgăduința că Dumnezeu va arunca păcatele tale în adâncurile mării?

Studiu suplimentar

„Dacă ar fi cunoscut tot ce avusese privilegiul să cunoască și ar fi luat seama la lumina pe care i-o trimisese Cerul, cetatea [Ierusalim] ar fi putut să rămână în picioare în mândria prosperității, împărăteasa națiunilor, liberă în puterea dată de Dumnezeu. La porțile sale, n-ar fi stat ostași înarmați. [...] Soarta fericită care ar fi binecuvântat Ierusalimul, dacă L-ar fi primit pe Răscumpărătorul lui, s-a înfățișat înaintea Fiului lui Dumnezeu. El a văzut că, prin El, cetatea ar fi putut să fie vindecată de dureroasa ei boală, ar fi fost eliberată din sclavie și ar fi fost întărită ca o puternică metropolă a pământului. De pe zidurile ei, porumbelul păcii ar fi

zburat la toate națiunile. Ea ar fi fost diadema plină de slavă a lumii.” Ellen G. White, *Hristos, lumina lumii*, p. 577

Întrebări pentru discuție

1. Dacă vrei să afli mai multe despre suferința profeților lui Dumnezeu, citește din cartea *Schițe din viața mea* de Ellen G. White. Ce ai descoperit despre încercările și truda cu care se confruntă mesagerii credincioși ai lui Dumnezeu?
2. Este atât de ușor să ne lăsăm absorbiți de formele religiei, de tradițiile și de ceremoniile ei! În ele însele, nu sunt rele, dar ce se întâmplă atunci când ele devin un scop în sine și nu un mijloc care ne arată ce înseamnă să fii în mod real un copil al lui Dumnezeu?
3. Meditează mai mult la ideea întrupării, la ideea că Dumnezeul Creator a luat asupra Sa trupul uman. Un teolog medieval scria: „Păstrând tot ce era, Hristos a luat asupra Sa ceea ce nu era”, adică natura noastră umană. Gândește-te ce ne descoperă acest adevăr uimitor despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Ce sentimente ar trebui să ne inspire acest gând?